

syn til et Andragende, som var for i Fjor, og som jeg ved har en mere end almindelig Interesse for en Mængde Mennesker ude i Landet og ogsaa for mange Medlemmer her i denne Sal, foreligger der saaledes ikke noget Svar fra Indenrigsministeren; men naar vi se Finansloven efter angaaende den paagældende Sag, finde vi jo egentlig der et tydeligt Svar, gaaende ud paa, at Ministeren ikke har imødekommet det, som var hele Finansudvalgets og hele Tingets Ønske i Fjor. Dette Andragende angaar de private Jærnbaner. Vi havde jo en Mængde private Jærnbaner, før vi fik Loven af 8de Maj 1894, og ved alle disse private Baner, som jo ere byggede af private Selskaber saa godt som uden Tilskud af nogen Betydning, er der foruden andre Ulemper og Udgifter ogsaa den, at de selv maa betale det Tilsyn, som Staten udøver med dem. Bestyrelserne for denne Mængde Baner — med Undtagelse, tror jeg, af den sydfynske Bane, som jo er særlig stillet — indgav i Fjor et Andragende til Folketinget om at blive fri for denne Udgift, og vi fik da en Forhandling her i Folketinget angaaende dette Andragende, og Ministeren lod til at stille sig temmelig velvillig over for dette Spørgsmaal, der har Interesse for saa mangfoldige Mennesker; men dersom vi nu tage Finansloven og se i dens § 19, saa staa der opført den Sum, som de private Baner skulle give for Tilsynet. Der staa dertil opført et Beløb af 9,610 Kr., og det er akkurat det selvsamme Beløb, som var opført i Fjor, altsaa maa jeg antage, at der ikke er taget noget Hensyn til Andragerne i denne Sag. Det spiller nu slet ikke saa lille en Rolle for disse Baner, det er en 200 à 250 Kr. pr. Banemil, Tilsynet koster, og vi se i Anmærkningerne til Finansloven i Aar ogsaa opført et Par ny Baner, af dem, der ere byggede i Henhold til Loven af 1894, nemlig Kallehave—Mansundbanen og Kolding—Egtvedbanen. Der er for disse Baner opført et Beløb af 1680 Kr. til Hjælp til Betaling af det Tilsyn, som Staten øver. For disse to Smaabaner, hvoraf den ene kun er 2,7 Mil og den anden kun 3,7 Mil, er denne aarlige Udgift af 1680 Kr. jo ikke ubetydelig, og ærede Medlemmer ville let kunne forstaa, at det spiller ikke saa lille en Rolle for disse Privatbaner, om de kunde blive fri for dem. Nu vil jeg tillade mig at oplyse, hvad den højtærede Minister udtalte i Fjor angaaende denne Sag, og det forekommer mig, at disse Udtalelser maatte berettige os til at antage, at naar vi nu modtoge

Forslag til Finanslov i Aar, vilde der virkelig i det være taget Hensyn til disse Udtalelser om, at Banerne kunde blive fri for denne Udgift. Ministeren udtalte nemlig Spalte 4460 i Rigsdagstidenden for 1897—98: „Jeg erkender imidlertid, at der kan være god Anledning for disse private Baner, navnlig paa Grund af de forskellige Udgifter, der ville paahvile dem ifølge de i de sidste Aar vedtagne Bestemmelser, hvorom den ærede Ordfører har udtalt sig, til at andrage om, at man allerede nu vil hjælpe dem ved at lade Statskassen overtage disse Udgifter, og jeg skal derfor ikke have noget imod at modtage Andragendets Henvisning til mig og eventuelt optage Spørgsmaalet ved et Forslag paa Finansloven for 1899—1900“. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at den højtærede Minister med disse velvillige Udtalelser har givet os et Løfte om, at der skulde blive taget Hensyn til Andragendet allerede paa det Finanslovsforslag, vi nu behandle. Jeg beklager derfor, at der paa Finanslovens § 19 er opført det samme Beløb som tidligere; og maa altsaa antage, at Banerne fremdeles ogsaa for i Aar skulle svare det samme. Jeg vil anmode Ministeren om, at han snarest mulig vil tage Hensyn til de her fremsatte Ønsker, og jeg kan ikke antage, at det skulde være umuligt at komme til et Resultat paa dette Omraade efter de velvillige Udtalelser, der faldt fra Ministeren.

Det var det første Spørgsmaal. Saa har jeg et andet Spørgsmaal at rette til den højtærede Justitsminister. Jeg maa tilstaa, at jeg er bleven nødt til at fremsætte dette Spørgsmaal her i Salen. Vi have virkelig troet inde i Finansudvalget efter de Forhandlinger, der i tidligere Aar ere førte, at vi kunde nøjes med at fremdrage dette Forhold der, men da vi nu se paa det foreliggende Finanslovsforslag, at der stadig fares fort paa samme Maade, er der intet andet Raad end at fremdrage det i Salen, thi det er et Forhold, som forekommer mig at være alt andet end fint fra nogle af vore allerhøjeste Embedsmænds Side. Som bekendt staa der i Grundlovens § 73, at „Dommerne kunne ikke afsættes uden ved Dom, ej heller forflyttes mod deres Ønske uden for de Tilfælde, hvor en Omordning af Domstolene finder Sted, dog kan den Dommer, der har fyldt sit 65 Aar, afskediges, men uden Tab af Indtægter“. Nu have vi mærket, og det ville ærede Medlemmer ogsaa være opmærksomme paa, hvis de have læst Anmærkningerne til den Para-